

† VINCENTIU

Prin harul lui Dumnezeu
Episcopul Sloboziei și Călărașilor

**Iubitului meu cler și popor,
har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru,
iar din parte-mi, arhieresti binecuvântări!**

„De ce căutați pe cel Viu printre cei morți?
Nu este aici, a înviat!“ (Luca 24, 5-6)

Dreptmăritori creștini, Hristos a Înviat!

In această noapte binecuvântată de Paște, sfintele noastre biserici sunt împodobite prin prezența atât de numeroasă a celor ce vor să se împărtășească de bucuria și lumina Învierii. Toți simțim o chemare specială, de a fi prezenți în biserică în această noapte. Nimeni nu poate rămâne indiferent față de taina acestei nopți de Înviere. Pentru că Sfânta noastră Biserică este comuniunea celor care cred și mărturisesc că **Hristos a înviat!**

Învierea este un fapt care a avut loc în istorie – un fapt istoric – mărturisit și nu inventat de cei care „dintru-în-cepăt au fost slujitorii și martorii oculari ai Mântuitorului Hristos înviat“ (cf. Lc 1, 2). Este un fapt real, un eveniment istoric și nu un mit sau un simbol creat pentru a comunica înțelesuri religioase. Sfântul Apostol Pavel spune: „Noi vă binevestim făgăduința făcută părinților, că pe aceasta Dumnezeu ne-a plinit-o nouă, copiii lor, în-

viindu-L pe Iisus“ (FA 13, 32-33). Grija pe care Dumnezeu o are față de fiecare dintre noi, interesul Său față de noi, oamenii, s-a concretizat în mod desăvârșit, a atins punctul culminant prin învierea din morți a Mântuitorului Iisus Hristos. La întrebarea care se naște în mințile noastre, mai ales când trecem prin momente dramatice: „oare Dumnezeu se interesează într-adevăr de mine, îmi poartă de grijă?“, omul credincios răspunde: „da! Se interesează și îmi poartă de grijă, pentru că Iisus a înviat cu adevărat“.

Nu poate fi tăgăduit faptul că Iisus Hristos a murit în urma unei morți violente prin răstignirea pe cruce. Despre moartea Sa s-a scris mult și s-au făcut chiar studii de medicină pertinente. La fel și despre faptul că trupul său mort a fost depus în mormânt. A fost o înmormântare făcută în grabă, ne spun Sfintele Evanghelii, din cauza începerii zilei evreiești de odihnă, și anume Sabatul. Dar, nu s-a încheiat totul cu depunerea trupului Său în mormânt. Îndată după moartea Sa pe cruce și punerea în mormânt, Mântuitorul Iisus Hristos S-a pogorât la iad, iar aici a început învierea. Pogorându-Se în cele mai de jos ale pământului, Iisus li s-a arătat protopărinților Adam și Eva, pe care i-a ridicat din iad, împreună cu toți Dreptii, care au trăit înainte de venirea Sa în lume. Nimeni nu L-a văzut pe Domnul înviind, dar mulți sunt cei ce L-au văzut înviat.

Iubiți frați și surori întru Hristos cel înviat,

 ea mai importantă mărturie a învierii Sale este aceea a manifestărilor directe, personale, a întâlnirilor directe cu apostolii Săi, chiar în ziua învierii, și apoi, în perioada dintre învierea și înălțarea

Sa la cer. Mărturia celor ce L-au văzut înviat are o importanță capitală. Sfântul Pavel, în epistola adresată creștinilor din Corint, în jurul anului 51 d. Hr., amintește de învierea lui Iisus în felul următor: „Căci v-am dat, întâi de toate, ceea ce și eu am primit, că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; și că a fost îngropat și că a înviat a treia zi, după Scripturi; și că S-a arătat lui Chefa, apoi celor doisprezece; în urmă S-a arătat deodată la peste cinci sute de frați, dintre care cei mai mulți trăiesc până astăzi, iar unii au și adormit; după aceea S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor; iar la urma tuturor, ca unui născut înainte de vreme, mi S-a arătat și mie“ (1 Cor 15, 3-8).

Sfântul Luca notează (FA 1, 3) că Iisus S-a înfățișat pe Sine „viu“, după Patima Sa. El a venit și S-a arătat, chiar dacă ușile erau încuiate. Arătările Domnului înviat au avut scopul de a le demonstra ucenicilor realitatea Sa fizică, că trupul Său înviat este identic cu cel răstignit pe cruce, de aceea îi permite Apostolului Toma, care s-a îndoit de învierea Sa cu trupul, să verifice corporalitatea Lui și să constate semnele răstignirii trupului Său (cf. In 20, 24-28). El ține să-I fie recunoscută existența ca Iisus înviat, să confirme realitatea învierii Sale în fața apostolilor și a ucenicilor: „Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu Însumi sunt; pipăiți-Mă și vedeți, că Duhul nu are carne și oase, precum Mă vedeți pe Mine că am (Lc 24, 39)“.

Apostolii devin, în acest fel, „martorii“ direcți ai învierii: „Dumnezeu a înviat pe Acest Iisus, Căruia noi toți suntem martori“ (FA 2, 32). Apărând în mijlocul

ucenicilor Săi, chiar în seara învierii, Iisus le-a arătat „mâinile și coasta Sa“ (In 20, 20), pe care se vedeau urmele răstignirii și ale străpungerii cu lancea. Chiar în ziua învierii, Iisus S-a făcut cunoscut public și S-a arătat ucenicilor aflați în drum spre localitatea Emaus, sub chipul unui străin, spunându-le că, potrivit Scripturii, Mesia trebuia să sufere și să intre apoi în slava divină. Iar, la masă, când El frânge și împarte pâinea mulțumirii, ucenicii înțeleg că străinul este Iisus Cel înviat. Toate acestea probează că Iisus înviat a avut contacte reale, publice, cu ucenicii Săi și că nu era o arătare. Dar Iisus înviat este un Iisus transformat, transfigurat. Trupul înviat este un trup „duhovnicesc“, ceresc, schimbat de Duhul Sfânt, plin de energia lui Dumnezeu, îmbrăcat în nestricăciune și nemurire (1 Cor 15, 53-54). Dumnezeirea devine o realitate vizibilă în Iisus înviat, trup și sânge uman, impregnat de Duhul Sfânt, o făptură nouă. El poartă cu Sine semnele Duhului Sfânt, Care are puterea să creeze și să recreeze (Fac 1, 1-2; Iez 37, 9-10). Iisus înviat vrea să arate ceea ce Duhul Sfânt a făcut din El. De aceea, învierea este comparată cu sămânța care moare și se regenerează (1 Cor 15, 36-44).

Învierea nu este în cazul lui Iisus o reanimare, ci o viață nouă, un nou mod de a fi. Există deci o mare diferență între învierea lui Lazăr și învierea lui Iisus. Nu este vorba de o supraviețuire, de o reîmpreunare a trupului cu sufletul, ci de o nouă existență, continuă, veșnică. Iisus Hristos a înviat din morți, ca să rămână veșnic cu cei ce cred în El, până la sfârșitul timpului (Matei 28, 20). Dumnezeu rămâne cu oamenii, îi însoțește în existența

lor istorică. El S-a descoperit în istorie, în cele văzute, și rămâne cu ele. Nu este ceva ascuns, necontrolabil. Iisus înviat rămâne cu cei ce cred în El pentru totdeauna, ca să-i ajute să ajungă la destinația vieții lor, mântuirea.

Învierea Mântuitorului, așadar, nu a fost o simplă revenire la viața pe care a trăit-o înainte de a muri, adică la viața Sa pământească. Prin învierea cu trupul Său omenesc asumat prin întrupare, Mântuitorul Hristos a intrat în slava dumnezeiască a existenței Tatălui și așezat în aceeași condiție, adică, după cuvântul apostolului, „se află ... stând de-a dreapta Tatălui“. Omenitatea Fiului lui Dumnezeu întrupat, trupul Său cel răstignit și mort a devenit părtaș vieții lui Dumnezeu Însuși.

Iubiți fii duhovnicești,

Despre învierea Mântuitorului Iisus Hristos, Sfântul Pavel spune că aceasta constituie esența Evangheliei și a mântuirii: „Dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este credința voastră (1 Cor 15, 17). „Credem că Iisus a murit și a înviat“ (1 Tes 4, 14), aceasta este mărturisirea centrală a Bisericii apostolice. Astfel, apostolii mărturiseau cu mare putere „despre învierea Domnului Iisus Hristos“ (FA 4, 33).

Totuși, adevărul despre înviere, nu a fost acceptat de la sine. Apostolii au crezut, dar iudeii aveau alte păreri despre Mesia și despre înviere. În afară de saducheii, cei mai mulți credeau că morții vor fi înviați de Dumnezeu. Marta, sora lui Lazăr, știa că fratele ei „va învia la înviere, în ziua cea de apoi“ (In 11, 24). Pentru alți iudei din vremea Mântuitorului, răstignirea Sa pe cruce a însemnat

sfârșitul lui Iisus. Deși știau profețiile despre învierea Fiului Omului, în general, contemporanii lui Iisus nu au crezut în profețiile biblice despre înviere (cf. In 20, 9; Lc 24, 19-21, 25). De aceea, Iisus le reproșează necredința și împietrirea inimii lor: „La urmă, pe când cei unsprezece ședeau la masă, li S-a arătat și i-a muștră pentru necredința și împietrirea inimii lor, căci n-au crezut pe cei ce-L văzuseră înviat“ (Mc 16, 14).

Iubiți frați și surori în Domnul,

Se cuvine să reflectăm cu multă luare aminte la adevărurile credinței noastre. În omenitatea Sa, întru totul asemănătoare nouă, în trupul Său fragil și muritor ca al nostru, Iisus Hristos a devenit părtaș vieții veșnice a lui Dumnezeu și aceasta datorită învierii Sale ca om. Așadar, aceasta este cea mai mare „transformare“ care a avut loc vreodată, „saltul“ decisiv spre o dimensiune nouă și profundă a vieții. În timpul acestor zile pascale, vom auzi în rugăciuni și cântări, adesea repetându-se cuvintele Apostolului Pavel: „Hristos înviat nu mai moare; moartea nu mai are stăpânire asupra Lui“ (Rom 6, 9). Prin învierea Sa, El a pus începutul unei noi umanități, unui mod nou de a fi și de a trăi; o noutate care pătrunde neîncetat înlăuntrul acestei lumi a păcatului, o purifică, o transformă și o atrage la Sine.

Această purificare și transformare are loc în mod concret prin intermediul Sfintei Biserici, prin mărturisirea credinței în persoana divino-umană a Mântuitorului Hristos înviat și prin împărtășirea de El în tainele pe care Biserica le săvârșește. Prin Biserică, Domnul înviat ne

face părtași puterii Sale dumnezeiești, prin care transformă însăși viața celui ce crede. În acest sens, Biserica devine în lume puterea lui Hristos înviat, Care transformă umanitatea noastră devastată de păcat.

La fiecare Sfântă Liturghie ne adunăm ca să auzim mărturisit cuvântul Evangheliei și să ne împărtășim de moartea și învierea lui Hristos. Totuși, ascultarea cuvântului Evangheliei trebuie să fie completată și desăvârșită prin Sfânta Euharistie. Ochii ucenicilor, pe cale spre Emaus, au fost cu adevărat deschiși, ne spune Sf. Luca, numai atunci când s-au împărtășit de Trupul și Sângele Domnului înviat. Apoi s-au ridicat să meargă, pentru a împărtăși bucuria cu ceilalți.

Experiența întâlnirii lor cu Domnul cel înviat devine experiența noastră, prin participarea la săvârșirea Sfintei Liturghii. Și, bucuria lor pascală devine, de asemenea, bucuria noastră. Căci, prin împărtășirea noastră de Hristos înviat, prezent în Sfânta Euharistie, ajungem și noi să cunoaștem că Hristos a înviat, că înșelăciunea morții a încetat și că ni s-a dăruit, prin Hristos și în El, darul vieții veșnice.

Dreptmăritori creștini,

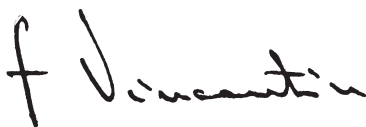
Fraznicul Învierii Domnului, experiența întâlnirii noastre cu Domnul cel Înviat, este un prilej de profundă și mare bucurie pentru fiecare dintre noi, dar și un moment de meditație și cercetare a vieții fiecăruia. Să ne îngrijim de îndatoririle noastre de fii ai Învierii, de plinirea lipsurilor celor aflați în suferință, sărăcie și nevoi. Să înlăturăm ceea ce ne separă și ne

îndepărtează pe unii de alții, să regăsim drumul împăcării cu semenii noștri, să arătăm că viața trăită în credința învierii lui Hristos reprezintă cea mai înaltă treaptă a existenței omenești. Și, făcând acestea, Mântuitorul Iisus Hristos cel înviat va revărsa asupra noastră pace și bucurie, ocrotindu-ne de orice încercare, prin purtarea Sa de grijă.

Vă îmbrățișez cu părintească dragoste, în această sfântă și dumnezeiască sărbătoare a Învierii Domnului și vă vestesc că:

Adevărat a înviat Domnul!

Al vostru către Dumnezeu totdeauna rugător,

EPISCOPUL SLOBOZIEI ȘI CĂLĂRAȘILOR